

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3845/23
24.8.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филипвоић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ул. Косовска бр.31, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Наталија Ђоровић, адвокат из Београда, ул. Рада Неимара бр.24а, ради иселења и утврђења, одлучујући по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 2994/20 од 26.10.2022. године и жалби тужиоца изјављеној против допунске пресуде Другог основног суда у Београду П 2994/20 од 11.05.2023. године, у седници одржаној дана 24.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2994/20 од 26.10.2022. године и допунска пресуда Другог основног суда у Београду П 2994/20 од 11.5.2023. године.

Образложење

Ожалбеном пресудом од 26.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев тужиоца Републике Србије којим је тражио да се обавезе тужена АА из ..., да се са свим лицима и стварима исели из стана бр..., који се налази у ... у ... и да стан испражњен од свих лица и ствари преда у посед, на слободно коришћење и располагање тужиоцу, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 628.500,00 динара.

Допунском пресудом од 11.05.2023. године, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца Републике Србије којим је тражила да се утврди да је ништаво и да не производи правно дејство решење Комисије за стамбена питања Савезне Владе 16

бр.36-172/99 од 09.08.1999. године.

Против пресуде и допунске пресуде, жалбе је благовремено поднео тужилац, побијајући их у целисти због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је одговорила на обе жалбе тужиоца.

Испитујући побијане пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 372 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04 и 111/09), у вези члана 506 став 1 ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/2011 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалбе тужиоца нису основане.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 ЗПП-а, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима тужиоца, није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12 исте законске одредбе, јер су изреке пресуда разумљиве, а дати разлози о битним чињеницама јасни, потпуни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем о давању у закуп Комисије Савезне Владе за стамбена питања број 36-172/99 од 09.08.1999. године, туженој је дат у закуп стан бр... у ул. ... у ..., двособан од 50,96 м², у коме решењу је наведено да ће га користити са супругом ББ и децом ВВ и ГГ. У време доношења овог решења тужена је имала 22 године стажа у ... Решењем Комисије Савезне Владе за стамбена питања 16 бр.36-172/00 од 28.02.2002. године стављено је ван снаге решење истог органа од 09.08.1999. године. Дана 10.5.1996. године туженој АА додељен је стан у ул. ... стан бр... од 63 м², довособан, на основу чега је закључен уговор о закупу стана, а потом је тужена овај стан и откупила и постала власник истог. Решењем Другог основног суда у Београду Р1 206/18 од 15.7.2020. године утврђено је да предлагач АА је носилац права закупа на неодређено време на двособном стану бр... у ул. ... у ... и истим решењем установљена обавеза предлагача да противнику предлагача плаћа месечну закупнину. Уговором о поклону, овереним пред Трећим основним судом у Београду Ов 3128/02 од 07.06.2002. године тужена АА и њен супруг ББ су поклонили својој деци ВВ и ГГ стан бр... у ул. ..., да би ВВ и ГГ као продавци закључили уговор о купопродаји истог стана пред Трећим основним судом у Београду Ов 3108 од 04.05.2008. године и исти отуђили у корист ДД. Пресудом Првог основног суда у Београду П1 747/15 од 10.02.2016. године, усвојен је тужбени захтев тужиље АА и поништено решење комисије Савезне Владе 16 бр.36-172/00 од 28.02.2002. године као незаконито, а која пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2096/16 од 29.09.2017. године, а која је потврђена пресудом Врховног касационог суда Рев 2295/18 од 04.03.2020. године. Тужена са супругом непрекидно користи и живи у предметном стану бр... у ул. ...

Првостепени суд је применом Уредбе о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у савезним органима – у даљем тексту: Уредба ("Службени лист СРЈ" 41/93, 20/96, 63/98) важећој у време доношења спорног решења, применом члана

29 Пословника Савезне Владе и члана 37 Закона о основама својинскоправних односа закључио да тужбени захтев тужиоца за утврђење да је ништаво и да не производи правно дејство решење Комисије за стамбена питања Савезне Владе од 09.08.1999. године није основан, као ни захтев тужиоца за иселење тужене и предају спорног стана тужиоцу испражњеног од свих лица и ствари у посед. Ово из разлога јер је првостепени суд закључио да је решење Комисије Савезне Владе за стамбена питања од 09.08.1999. године ваљано, јер је донето, није поништено, нити на било који други начин престало да производи правно дејство, док је решење комисије Савезне Владе за стамбена питања од 28.02.2002. године, којим је претходно стављено ван снаге предметно решење од 09.08.1999. године, поништено као незаконито правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду од 10.2.2016. године. На ваљаност наведеног решења првостепени суд закључује да не може имати утицаја чињеница да није прибављено мишљење функционера који је руководио органом у коме је тужена радила, па није испуњавала услове за доделу предметног стана, јер је имала решењено стамбено питање, јер овај недостатак решење не чини ништавим, обзиром да цитираном Уредбом није искључена могућност давања стана у закуп запосленима у савезним органима који имају право власништва на другом стану који је неодговарајући, а како тужилац није доставио стамбени досије тужене, ради провере тврдњи о постојању недостатка прибављеног мишљења функционера који је руководио органом у коме је тужена радила, то није доведена у сумњу претпоставка да је тужена у време доношења решење о додели стана у закуп испуњавала критеријуме и мерила за решавање стамбеног питања. Имајући у виду да је у време доношења решења о додели стана према утврђеном чињеничном стању породично домаћинство тужене бројало 4 члана, те како тужена у време доношења спорног решења није имала одговарајући стан, обзиром да је стан који је поседовала био по структури двособан, то се не може сматрати да је тужена, у смислу члана 7 цитиране Уредбе, имала решено стамбено питање, то из свих наведених разлога није основан захтев за утврђење ништавости решења Комисије за стамбена питања Савезне Владе од 09.08.1999. године и захтев тужиоца за иселење тужене и предају стана тужиоцу, како је одлучено изреком пресуде и допунске пресуде.

Одлуке првостепеног суда пресудом и допунском пресудом су правилне и на закону засноване, а разлоге и закључак првостепеног суда прихвата и овај суд као другостепени.

Неосновано тужилац у жалби побија правилност првостепених пресуда разлозима да је решење о додели предметног стана туженој од 09.08.1999. године донето супротно одредби члана 10 Уредбе о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у савезним органима, који је прописивао обавезну сагласност председника Савезне Владе за доделу стана, чега у конкретном случају није било, као и прибављено мишљење функционера који руководи савезним органом у коме је радник запослен, а које мишљење за доношење предметног решења није прибављено. Ово из разлога јер је након доношења решења Савезне Владе, Комисије за стамбена питања број 36-172/99 од 09.08.1999. године, о давању у закуп предметног стана бр..., ул. ...у ..., двособног, од 50,96 м² туженој са навршених 22 године стажа у ..., производило правно дејство у правном промету, јер се у исти тужена са супругом и двоје малолетне деце уселила након доношења решења 1999. године. Тачно је да је решењем Комисије Савезне Владе за стамбена питања од 28.02.2002. године стављено ван снаге спорно

решење од 09.08.1999. године, али је пресудом Првог основног суда у Београду од 10.02.2016. године (потврђеном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2096/16 од 29.09.2017. године и пресудом ВКС Рев2 295/18 од 04.03.2020. године), решење Комисије Савезне Владе за стамбена питања од 28.02.2002. године поништено као незаконито, чиме је спорно решење Савезне Владе, Комисије за стамбена питања од 09.08.1999. године ваљано и производи правно дејство у правном промету. Позивање тужиоца, чији орган је наведено решење донео, да је приликом доношења решења сам орган тужиоца причинио грешке, јер није прибавио сагласност Председника Савезне Владе, односно мишљење функционера који руководи савезним органом у коме је радник запослен, не може имати негативну последицу по права тужене у чију корист је наведено решење и донето, јер се ови пропусти тичу пропуста органа самог тужиоца Комисије Савезне Владе за стамбена питања, па недостатак у поступању тужиоца не може водити закључку о губитку права тужене, посебно имајући у виду јер наведене наводе тужилац није доказао, нити је доставио спис предмета одлучивања решењем од 09.08.1999. године, како би се проверила тачност тврдњи тужиоца, већ је суд према правилу о терету доказивања из члана 231 ЗПП-а управо утврдио да је наведено решење ваљано, донето и производи правно дејство у правном промету.

Неосновано се жалбом истиче неправилност донетих одлука првостепеног суда пресудом и допунском пресудом из разлога што тужена у време доделе стана 1999. године је имала решено стамбено питање, односно другу непокретност у својини, па није испуњавала услове за доделу јој предметног стана број ... у улици ... у ... у закуп. Ово из разлога јер је првостепени суд правилном применом материјалног права закључио да је тужила доделом наведеног стана уз претходно постојања права својине на другом стану који је био неадекватан за решење стамбене потребе породичног домаћинства тужене од 4 члана, уз постојеће право својине на двособном стану давањем у закуп предметног стана решењем од 09.08.1999. године такође двособног од 50,96 м², коначно решено стамбено питање тужене, а у складу са принудно правним прописима и Уредбом о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у савезним органима важећим у време доношења спорног решења. Према члану 1 ове Уредбе прописано је да стамбена питања запослених у савезним органима се могу решавати давањем станова у закуп и доделом стамбеног зајма на начин, по критеријумима и мерилима који су утврђени овом Уредбом. Одлуку о давању станова у закуп и додељивање стамбеног зајма доноси надлежно радно тело Савезне Владе одређено Пословником о раду Савезне Владе. Чланом 2 став 1 и 3 Уредбе прописано је да запосленом у савезном органу који нема решено стамбено питање у смислу члана 7 Уредбе може се, на основу писаног захтева дати стан на коришћење по основу закупа на неодређено и одређено време. Чланом 3 наведене Уредбе прописано је да приликом давања стана на коришћење надлежно радно тело доноси одлуку на основу критеријума утврђених по следећем редоследу: значај радног места, стамбена угроженост и дужина радног стажа (став 1). Значај радног места утврђује се на основу решења о избору, постављењу, односно по распоређивању запосленог (став 3). Стамбена угроженост одређује се на основу доказа о: 1) непоседовању стана; 2) коришћењу стана по основу станарског права, закупа на неодређено време или власништва који по структури не задовољава услове становања и 3) коришћењу стана по основу закупа на одређено време (став 3). Дужина радног стажа утврђује се на основу података из радне књижице запосленог (став 4). Одредбом члана 7 став 1 наведене

Уредбе прописано је да величина стана који се даје запосленом у савезном органу према броју чланова породичног домаћинства, те да је прописана величина стана за 4 члана породице трособан или троипособан стан. Чланом 10 став 1 Уредбе прописано је да запосленом у савезном органу може да се додели стан у закуп на основу поднетог писаног захтева који садржи податке из члана 2 Уредбе, а по прибављеном мишљењу функционера који руководи савезним органом у коме је радник запослен.

Имајући у виду наведене одредбе Уредбе које је регулисала давање станова у закуп запослених у савезним органима у време доношења спорног решења од 09.08.1999. године, тачно је да је тужена у својини имала двособан стан у улици ..., али према члану 7 наведене Уредбе туженој за 4 члана породице је припадао трособан или троипособан стан, па је имала право да конкурише за доделу другог стана до прописане величине стана која јој припада за четворочлано домаћинство, јер је чланом 3 став 3 између осталог прописано да се има ценити као критеријум приликом давања стана на коришћење и чињеница да ли лице има право закупа на неодређено време или власништво које по структури не задовољава услове становања из чега произилази да спорно решење од 09.08.1999. године није донето противно закону и Уредби о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп запослених у савезним органима, јер управо супротно жалбеном истицању да тужена није имала право на доношење наведеног решења, јер је поседовала стан у својини, управо имала право да конкурише као лице које има власништво на стану који по структури не задовољава услове њеног становања за добијање стана на коришћење запослених у савезним органима.

Наводи у жалби тужиоца изјављеној против пресуде од 26.10.2022. године да првостепени суд није одлучио о захтеву тужиоца за утврђење да је решење о додели стана тужиле апсолутно ништаво, које решење представља акт располагања имовином и може бити предмет утврђења ништавости је отклоњено доношењем допунске пресуде од 11.05.2023. године, на коју је тужилац такође изјавио жалбу, па исти наводи нису основани.

Неосновано у жалби тужилац побија правилност допунске пресуде разлозима да је решење којим је туженој додељен у закуп предметни стан од 09.08.1999. године противно принудном пропису и то конкретно одредбама члана 2 став 1 и 3 Уредбе о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у савезним органима, јер је тужена у време доделе предметног стана очигледно имала решено стамбено питање и није испуњен услов обавезне сагласности Председника Савезне Владе и прибављено претходно мишљење функционера који руководи савезним органом у коме је радник запослен, што све чини решење ништавим, нису основани. Ово из разлога јер недостатак у виду непостојања прибављеног мишљења функционера који руководи савезним органом у коме је радник запослен или сагласност Председника Савезне Владе на који недостатак се тужилац позива исти није доказао, већ је суд према правилу о терету доказивања управо утврдио да је решење донето ваљано обзиром да је донето након вођења поступка од стране надлежног органа за додела стана, а по молби тужене, те тужилац супротно, односно да нису били испуњени услови за доношење овог решења није доказао. Тужилац се без доказивања супротног не може позвати на пропусте сопствених органа а на штету тужене. Недостатак у виду непостојања прибављеног мишљења функционера који руководи савезним органом или сагласност

Председника Савезне Владе уз испуњеност осталих законом и уредбом прописаних услова у време доношења спорног решења не може водити закључку о губитку права односно ништавости предметног решења, имајући у виду да је обавеза органа тужиоца и то Комисије Савезне Владе за стамбена питања да цени испуњеност свих законом и уредбом тражених услова, те код чињенице да је предметно решење донето, да је касније донето решење којим је стављено ван снаге предметно решење правоснажно поништено као незаконито, то се евентуални пропусти у виду рада органа које је решавао не може ценити као разлог губитка права тужене, односно ништавости предметног решења. С друге стране Уредба о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп за решавање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у савезним органима, важећа у време доношења спорног решења у наредним члановима и то конкретно члану 7 и 10, прописује конкретне критеријуме које је тужена и поред неспорне чињенице да је у то време имала у својини двособан стан доказала да није имала решено стамбено питање на начин прописан овом Уредбом, и да је као власник стана који не задовољава потребе њеног породичног домаћинства од 4 члана имала право да конкурише и учествује у додели јој стана на коришћење који би решио њено стамбено питање.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредби чланова 149 и 150 ЗПП (погрешно наведен члан 153, 154 и 163 ЗПП) и правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката у време пресуђења.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца, али налази да исти нису од утицаја и не могу довести до повољнијег исхода спора за тужиоца као жалиоца.

Из ових разлога, како првостепене пресуде нису захваћене битним повредама одредаба парничног поступка на које овај суд пази по службеној дужности, нити оним повредама на које се посебно указује жалбама тужиоца, те како су исте засноване на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донете на основу правилне примене материјалног права, то су применом члана 375 Закона о парничном поступку исте морале бити потврђене као изреком ове другостепене пресуде.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић